

דזונג נינג
קולות האוטופיה

THE CALL OF UTOPIA ZONG NING   דזונג נינג   קולות האוטופיה

ZONG NING   THE CALL OF UTOPIA

ZONG NING

ZONG NING: THE CALL OF UTOPIA

September 29 - December 24, 2016

MUSEUM STAFF

Director and Chief Curator: Dr. Aya Lurie

Administrative Director: Tammy Zilbert

Assistant to Chief Curator and Coordinator: Dana Raz

Event and Distribution Coordinator: Reut Sulema-Linker

Registrar: Noa Haviv

Museum Office Manager: Revital Eyal

Custodian: Yossef Akale

External Relations and Fundraising: Michal Kroch Shariv

Public Relations: Hadas Shapira

EXHIBITION AND CATALOGUE

Curator: Cui Cancan

Associate Curator: Neta Gal-Azmon

Design and Production: Wang Tianning

Hebrew and English Text Editing and Translation: Einat Adi

Chinese to English Translation (Cui Cancan's text): Jeff Crosby

Installation photographs: Zong Ning, Hagai Ulrich

Consultants to the Exhibition: Galia Dor, Hila Goldenberg, Naama Oshri

Multimedia Systems Design and Installation: PROAV Integration & Installation

Signs and Labels: Marketing in Motion Ltd.

Installation and Hanging: Uri Batson, Nitzan Yulzari, Hagar Zeevi

Printing: Tian Hengjiaye. Printing Ltd., Beijing, China

Dimensions are given in centimeters, height precedes width

precedes depth; All images are installation views from the

exhibition, unless otherwise indicated.

The exhibition is presented in collaboration with the

Blue Mountain Art Platform.

On the cover: Installation view at the exhibition “The Call of Utopia,”

Herzliya Museum of Contemporary Art, 2016

© 2016, Herzliya Museum of Contemporary Art

Cat. 2016/5

ISBN: 978-965-90609-3-1

 מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית
Herzliya Museum of Contemporary Art

 蓝山当代艺术基金会
BLUE MOUNTAIN
CONTEMPORARY ART

THE CALL OF UTOPIA

Zong Ning: The Call of Utopia

Cui Cancan

Curator of the Exhibition

Neta Gal-Azmon

Associate Curator

*The exhibition is presented in collaboration with
the **Blue Mountain Art Platform**.*

The installations of Zong Ning (b. 1984, Mongolia; lives and works in Beijing, China) combine painting, photography, and found objects, and in many cases performances, too. His works draw on Chinese culture yet also make reference to western culture. Zong Ning’s works often engage with conceptual pairs considered opposites by western culture, such as exterior and interior, micro and macro, chaos and order, or life and death; however, in Chinese culture, which regards Yin and Yang as inextricable parts of all things, they are seen as complementary opposites. According to this outlook, nothing is absolute, perfect or pure, and all is in constant flux. This thinking finds diverse expressions in the artist’s work: he depicts wild exterior landscapes within the museum’s interior; attaches to huge paintings small-scale photos of them, a concrete demonstration of the belief that local, seemingly banal events resonate in the universe’s grandest events and vice versa; and water, symbolizing life and renewal, is set among images rendered in a dark palette that conveys gloom and despair.

Zong Ning accentuates the traditional Chinese outlook in order to offer scathing criticism of modern Chinese society and of the ways by which it deals with issues such as moving away from family values,

class differences, contempt of human life, materialistic aspirations and a growing distance from nature. For example, he uses a monochromatic palette and unprocessed raw materials to express his objection to seductive, commercial art which, he says, “is not made with the heart.” The logs scattered across the gallery are a Buddhist symbol of rawness as containing the potential to be anything. In Dao culture, the wise person is often likened to an unprocessed log of wood, which is seen as close to the source of all things.

The installation’s form resembles that of a traditional Chinese garden, enclosed by walls and featuring plants, rocks, and water. The image of the water pond, on which photographs of the artist’s childhood are floating, is associated with movement, change, and flow. In this way, the artist invites us to experience the installation as part of a process of endless becoming both in the world around us and within ourselves – thereby rendering present another key element in Chinese philosophy: the notion of the “path” (in Chinese, Dao). However, contrary to traditional Chinese gardens, this one is full of menacing motifs and provokes unease. Zong Ning’s work is informed, at one and the same time, by belief in the transformative power of art on the one

hand and a dystopian view of reality characterized by fear and existential loneliness on the other. In this context, the artist quotes Milan Kundera, an author who has greatly influenced him. Kundera’s story The Joke depicts people who, “lured on by the voice of utopia, ... have squeezed their way through the gates of paradise only to find, when the doors slam shut behind them, that they are in hell.”

CONTENTS

002	Forward <i>Aya Lurie</i>
004	The Call of Utopia <i>Cui Cancan</i>
026	Zong Ning’s Photography: 2008 - 2016
028	Zong Ning: Complementary Opposites in Constant Movement <i>Neta Gal-Azmon</i>
106	Biography

Forward

Aya Lurie

We are pleased to present an exhibition by the Chinese artist Zong Ning, “The Call of Utopia.” This is a site-specific installation produced especially for the Herzliya Museum of Contemporary Art’s galleries. For three weeks, the artist has worked to produce a setting that reflects his inner and outer world as a mental, cultural, social, and economic space. The installation may be seen as a representation of the ruins of the past, a construction site, or a derelict, marginal area into which have been cast, during a process of accelerated development, remnants of tradition, ethnic identity, myths, and experiences of immigration and transience, alongside building waste and western commodities. The artist seems well aware of western expectations of a Chinese artist’s work to feature ancient skills and traditions.

However, like any contemporary artist he endeavors to present an individual story through which he expresses his critical outlook regarding the effect of global processes on his world. We extend our deepest gratitude to Zong Ning for his dedication and creative output.

Our appreciation goes to the exhibition curator, Cui Cancan. Thanks to the associate curator, Neta Gal-Azmon, for her great contribution to the project. Thanks to the Chinese artist Bao Xiaowei for his help in

preparing the installation and setting up the exhibition. Gratitude is also extended to the exhibition consultants, Galia Dor, Dr. Naama Oshri, and Hila Goldenberg.

The Herzliya Museum of Contemporary Art often presents new, challenging works by international artists alongside exhibitions by Israeli artists. We are pleased to host, in collaboration with The Artists’ Residence, Herzliya, artists from abroad for extended periods of time. International dialogue allows us to expand the scope of contents and perspectives presented by the museum. Such projects require funds, as well as the good will and efforts of many people.

The current exhibition is the fruit of collaboration with the Blue Mountain Art Platform. We are indebted to it for the wonderful initiative and great generosity. Special thanks go to Ofer Levin, Jonathan Zalsman, and Gedaliah Afterman, art lovers full of curiosity and passionate about paving new paths for young artists. Thanks go to Yang Yang from Gallery Yang in Beijing for facilitating the artist’s creation.

Heartfelt gratitude is extended to the Mayor of Herzliya, Moshe Fadlon, for his support and faith in the museum. We are grateful to Yehuda Ben Ezra, Director General of Herzliya Municipality and Chairperson of

the museum’s Board of Directors; Liat Timor, Chairperson of the Herzliya Arts and Culture Corporation and City Council Member; Adi Hadad, Deputy Director General of the Herzliya Arts and Culture Corporation; and the Corporation’s attorney, Boaz Nave.

Gratitude goes to the museum’s dedicated staff: Tammy Zilbert, Dana Raz, Reut Sulema-Linker, Revital Eyal, Noa Haviv, Michal Kroch Shariv, and Nir Moses. Many thanks to the Chinese to English translators, Jingjing Tong, who accompanied the artist and curator on their visit to Israel, and Jeff Crosby, who translated Cui Cancan’s text; Einat Adi, who edited the texts and translated them into English and Hebrew; and Uri Batson, Hagar Zeevi, and Nitzan Yulzari, who helped install the show. They have all contributed with great professionalism to the realization of the museum’s exhibitions, publications, and activities.

Aya Lurie

Director and Chief Curator

The Call of Utopia

Cui Cancan

Zong Ning’s “The Call of Utopia” is inspired by Milan Kundera, who told a parable of a people who, “lured on by the voice of utopia, they have squeezed their way through the gates of paradise only to find, when the doors slam shut behind them, that they are in hell.”^{///} This tragic tale runs like a thread through this exhibition.

Zong Ning was born in Wulagai, a rather unremarkable poor border region in northern China, in 1984. Like their fathers before them, Zong Ning’s generation has experienced constant migration in search of a better life amidst the rapid development of Chinese society and its economy. In 2001, he left his hometown for Beijing. This is China’s most bustling city, a place where people flock in pursuit of survival, dreams, learning, work, and life. Most of the people here come from across the country. They speak with accents, and, having grown up in small towns or rural eras, often clutch tightly to their old ideals in hope that these dreams will see them through their great struggle for a lasting foothold in the future. The moment he reached the city, Zong Ning joined the ranks of Beijing’s drifting population. He began making his works in a cheap, crude studio, striving each day to realize his artistic dreams. From one rapid brushstroke to another, it is as if we can hear the echoing call of utopia ringing out across

a decade of dedication.

China is a distant land, home to some of the most drastic income inequality in the world, and producer of everyday goods for the rest of the world. It is also a great producer of dreams and aspirations. In this ancient yet young nation there is a mixture of diverse popular cultures and historical customs, values and civilizations that have grown wild, intermingled, drawn from and clashed with each other. China has become the world’s most massive transitional space, where change happens on a daily basis, new towers rise up into the sky, and new things are born in quick succession. The people’s visions of the future are dominated by an experience of frenzied development. This may become the cradle of a new social and aesthetic order, or the hotbed of the next wave of social conflict and trouble. Either way, this place is a mirror unto the world. Everything good and bad about it will be revelatory for our globalizing world.

Individual childhood experience and China’s constantly shifting reality form the backdrop of Zong Ning’s creations and the focus of his thinking. For this exhibition, the artist has created five new sets of artworks as a continuation of his 2015 Beijing solo exhibition Reservoir Dogs. His complex linguistic system encompasses painting, photography,

L. Milan Kundera, “Author’s Preface,” The Joke, trans. Michael Henry Heim (New York: Penguin Books, 1982), p. xii.

installation, video and onsite performance. His subject matter delves deeply into the conflict between the state of the individual and the ideal life, while reflecting on the shifts in the pursuit of a utopian society. It also draws widely on ancient Chinese folk tales and historical imagery in an expression of reverence for nature and the karmic cycle. Through these classic stories and individual experiences, Zong Ning finds new expression for his views and ideas. He has infused these latest works with modern elements, such as Expressionist painting techniques, to affect a marriage between ancient and modern, a passage between history and the present. In the museum interior, he has arranged four paintings to create a unified whole, with rubbish scattered around the space, childhood photographs floating in the fountain, bizarre mythological images, landscape stones with a strong Chinese feel, lions and gardens, all coming together to form an absurd and weighty visual space. This is at once a pessimistic metaphor for his views on Chinese reality and a chain of evidence marking out the many difficulties the artist has faced in his pursuit of ideals. Just as the exhibition hall presents vast, complex reams of data and visual impact, it also hopes to remind the audience that on the path to utopia, happiness is only fleeting. Like a shapeless web, the anxieties of desire and harm of the self are always present.

In the exterior section of the museum, a revolving three-sided painting installation, with images of brutal animals, appears like the lofty apex of the food chain, a symbol of the artist’s understanding of utopia. Upon reaching that other shore of utopia, where people achieve their ideals, the original self falls into a ceaseless, brutal pursuit at the same time as it gains honor and victory. Amidst all the insanity, absurdity and brutality, we yearn for the self we possess, as well as the ones we have lost. In Zong Ning’s solo exhibition, the call of utopia becomes a powerful visual critique. It is always present, visible at every turn, so that we may observe it all around us. The pursuit of utopia and reflection on its meaning are spreading out across the globe.

Milan Kundera’s The Joke begins, “So here I was, home again after all these years.” So it should be with the beauty of Utopia.

Special thanks to the director and chief curator of Herzliya Museum of Contemporary Art, Aya Lurie, and to the associate curator Neta Gal-Azmon for all of their tireless efforts for this exhibition; to the Blue Mountain Art Platform, and my friends Ofer Levin, Jonathan Zalsman, Gedaliah Afterman, and Wei Zhuo for their support; to the Chinese artist Bao Xiaowei for his help in preparing the installation and setting up the exhibition; and to Yang Yang from Gallery Yang in Beijing for facilitating this artist’s creation.

胭脂虎

נמרי סומק, הדפסת פיגמנט על נייר כותנה קנסון אינפיניטי

Rouge Tigers

2016, 180×140cm

Pigment Print on Canson Infinity Rag Photographique

盘丝洞

מערת רשת המשי, הדפסת פיגמנט על נייר כותנה קנסון אינפיניטי

Cave of the Silken Web

2016, 330×150cm

Pigment Print on Canson Infinity Rag Photographique

画壁

היכנס בציור הקיר, הדפסת פיגמנט על נייר כותנה קנסון אינפיניטי

Enter the Mural

2016, 180×150cm

Pigment Print on Canson Infinity Rag Photographique

山鬼

רוח־הר, הדפסת פיגמנט על נייר כותנה קנסון אינפיניטי

Mountain Spirit

2016, 180×140cm

Pigment Print on Canson Infinity Rag Photographique

Zong Ning's Photography: 2008 - 2016

Zong Ning: Complementary Opposites in Constant Movement

Neta Gal-Azmon

The installations of Zong Ning (b. 1984, Mongolia; lives and works in Beijing, China) combine painting, photography, and found objects, and in many cases performances, too. His works draw on Chinese culture yet also make reference to western influences. Zong Ning’s works often present conceptual pairs considered opposites by western culture, such as exterior and interior, micro and macro, chaos and order, or life and death; however, in Chinese culture, which regards Yin and Yang as inextricable parts of all things, they are seen as complementary opposites. According to this outlook, nothing is absolute, perfect or pure, and all is in constant flux. As it says in the Tao Te Ching, “One thing seems long by comparison with that which is, comparatively, short. One thing is high because another thing is low,”^{1/1} and “stillness in movement is the way of the Tao.”^{1/2} Such thinking finds diverse expressions in the artist’s work: he depicts wild exterior landscapes within the museum’s interior; attaches to huge paintings small-scale photos of them, a tangible demonstration of the belief that local, seemingly banal events resonate in the universe’s grandest events and vice versa; and the pond water which is part of the installation, symbolizing life and renewal, is set among images rendered in a dark palette conveying gloom and despair.

Zong Ning accentuates the traditional Chinese outlook in order

to offer scathing criticism of modern Chinese society and of the ways by which it deals with issues such as moving away from family values, class differences, contempt for human life, materialistic aspirations and a growing distance from nature. As he explained in a conversation with me, he uses harsh imagery to prod awake the viewer who is part of a materialistic society that neither seeks nor appreciates truths. “People only see what they are comfortable with,” he says. He uses a monochromatic palette and unprocessed raw materials to express his objection to seductive commercial art which, he says, “is not made with the heart.” Contrary to such art, his work aspires to simplicity that does not entice the viewer but rather reflects spiritual values like truth-seeking. Zong Ning quotes his father, who lived through the Cultural Revolution in China in the 1960s and 1970s, who said to him, “Only scientists and artists are capable of telling the truth.” He has always cherished this assertion. The logs scattered across the gallery are an expression of this outlook. They are a Buddhist symbol of natural, unprocessed elements as containing the potential to be anything, contrary to processed wood (a table, for instance), which no longer holds such potential and is therefore closer to death. In Taoism, the wise person is often likened to an unprocessed log of wood, a brook of water, an insane person or a fool,

1. *The Tao Te Ching*, trans. Stan Rosenthal, available at <http://enlight.lib.ntu.edu.tw/FULLTEXT/JR-AN/an142304.pdf>.

2. *Ibid.*

3. Milan Kundera, “Author’s Preface,” *The Joke*, trans. Michael Henry Heim (New York: Penguin Books, 1982), p. xii.

all of which are regarded as close to the source of all things.

His nude figure images (portraying himself and others) express, in fact, an aspiration to find release from the hold of the physical body. In this context he quotes in our conversation the popular Chinese saying, “Forego your body to realize your dream.” In the face of the tensions prevalent in Chinese society between the Hans, who are the major ethnic group in the country, and the many minorities living alongside them, the artist presents figures without any status symbols or signs of social status. He himself is of Mongolian extraction (a minority in China, which conquered parts of Mongolia in the 1950s) and married to a Han woman.

The installation’s form resembles that of a traditional Chinese garden, enclosed by walls and featuring plants, rocks, and water. In this way, the artist invites us to experience the installation as part of a process of endless becoming both in the world around us and within ourselves-thereby rendering present another key element in Chinese philosophy: the notion of the “path” (in Chinese, Tao). The Taoist aspires to behave in ways that are in keeping with the Tao, informed by attention to its inner voice and awareness of it as part of the world; he seeks to be one with the path, constantly changing as he travels along it. “It is the nature of the Tao, that even though

used continuously, it is replenished naturally, never being emptied, and never being over-filled” (Tao Te Ching). However, contrary to traditional Chinese gardens, which create an atmosphere of calm and harmony, this one is full of menacing motifs and provokes unease.

Zong Ning’s work is informed, at one and the same time, by belief in the transformative power of art on the one hand and a dystopian view of reality characterized by fear and existential loneliness on the other. In this context, the artist quotes Milan Kundera, an author who has greatly influenced him, whose story *The Joke* describes how that which appears to be utopian paradise is revealed to be hell.^{1/3} On the one hand, Zong Ning’s garden includes expressions of harmony among people of all classes and ethnicities, between genders, and between humankind and nature. On the other hand, in keeping with the traditional view of complementary opposites, he renders this longing for harmony through harsh images, such as a huge spider web, a bare tree and crows-and finally, the sculptural object turning on its axis in the museum’s inner courtyard, portraying menacing, repulsive animals. All of the above, however, is accompanied by the image of the water pond on which photographs of the artist’s childhood are floating, an image associated with movement, change, and flow.

迷人馆

מכושפים

Bewitched

2016, 140×180cm

דרקון ופינקס מביאי מזל

Auspicious Dragon & Phoenix

2016, 180×120cm

刑天之悲

הצער של שינג טיאן

XingTian's Sadness

2014, 120×90cm

冬至

בדידות חורף

Winter Solstice

2014, 120×90cm

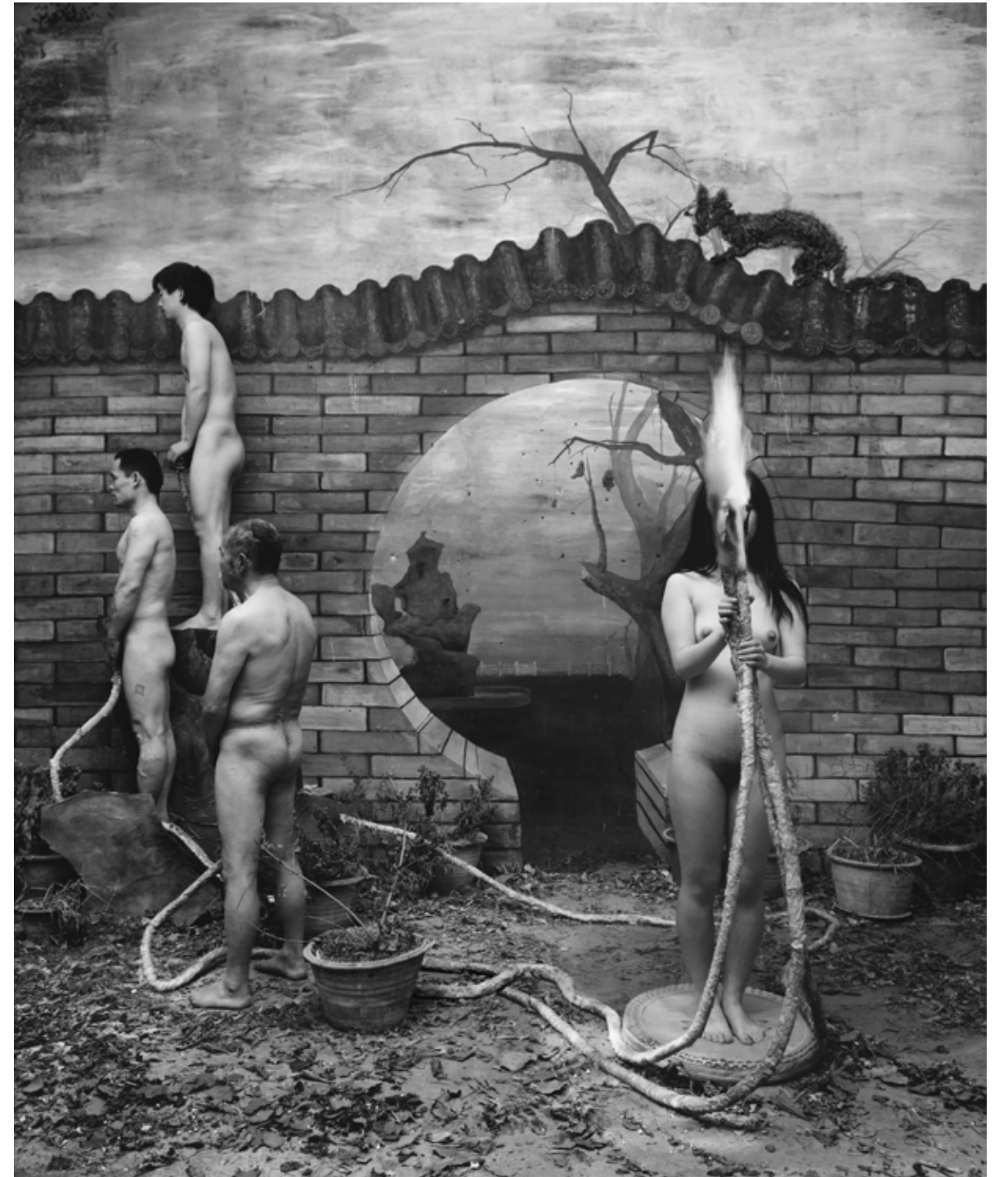

灯
芯
草

צמח פתיל

Rush

2012, 130×110cm

藤
妖

שדת גפנים

Vine Demon

2011, 60×60cm

穿牆术

דרך הקיר

Penetrating Wall

2011, 60×60cm

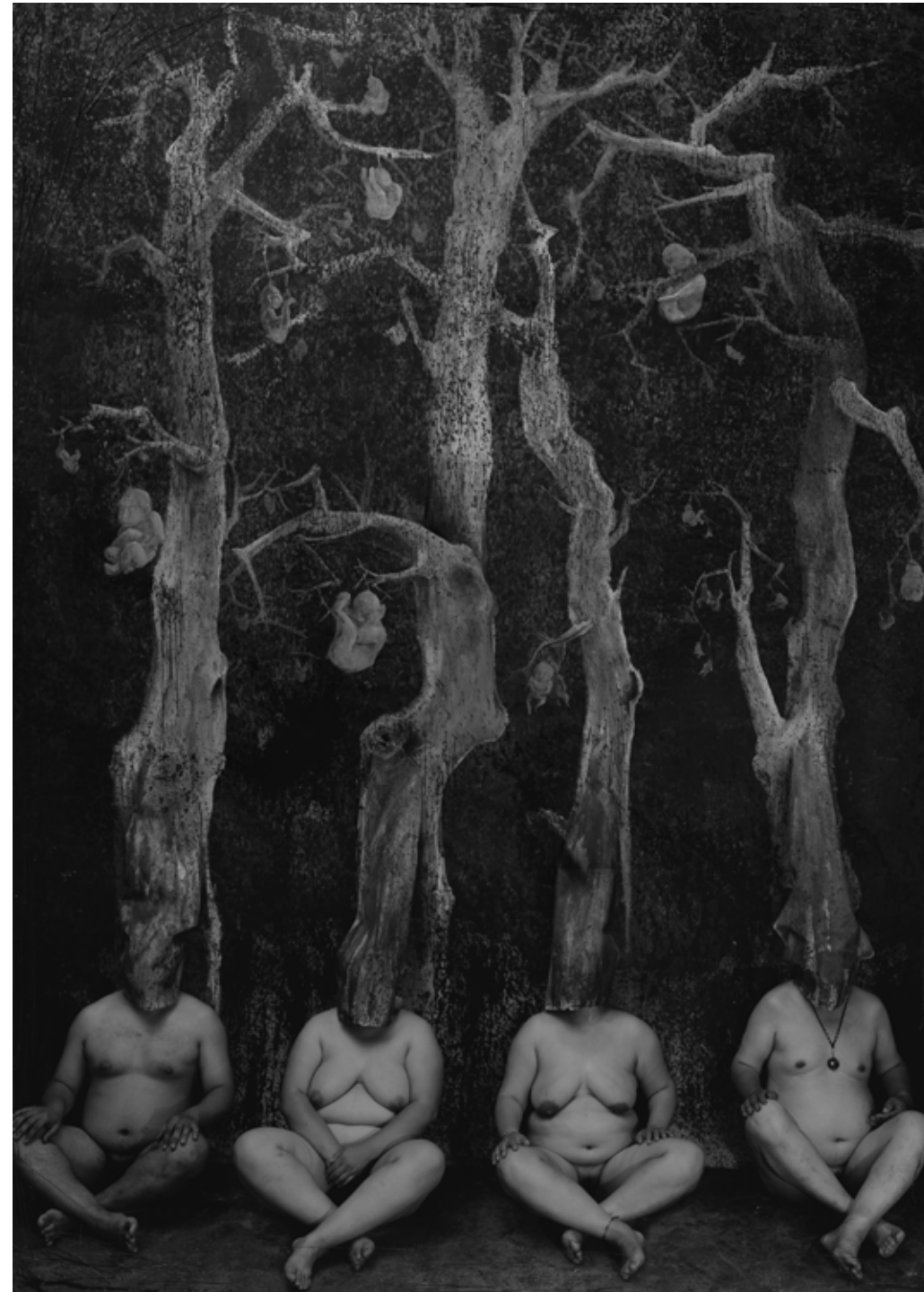

人參果

פרי הג'ינסנג

Ginseng Fruit

2011, 178×250cm

聂隐娘

מתנקש

Assassin

2011, 90×120cm

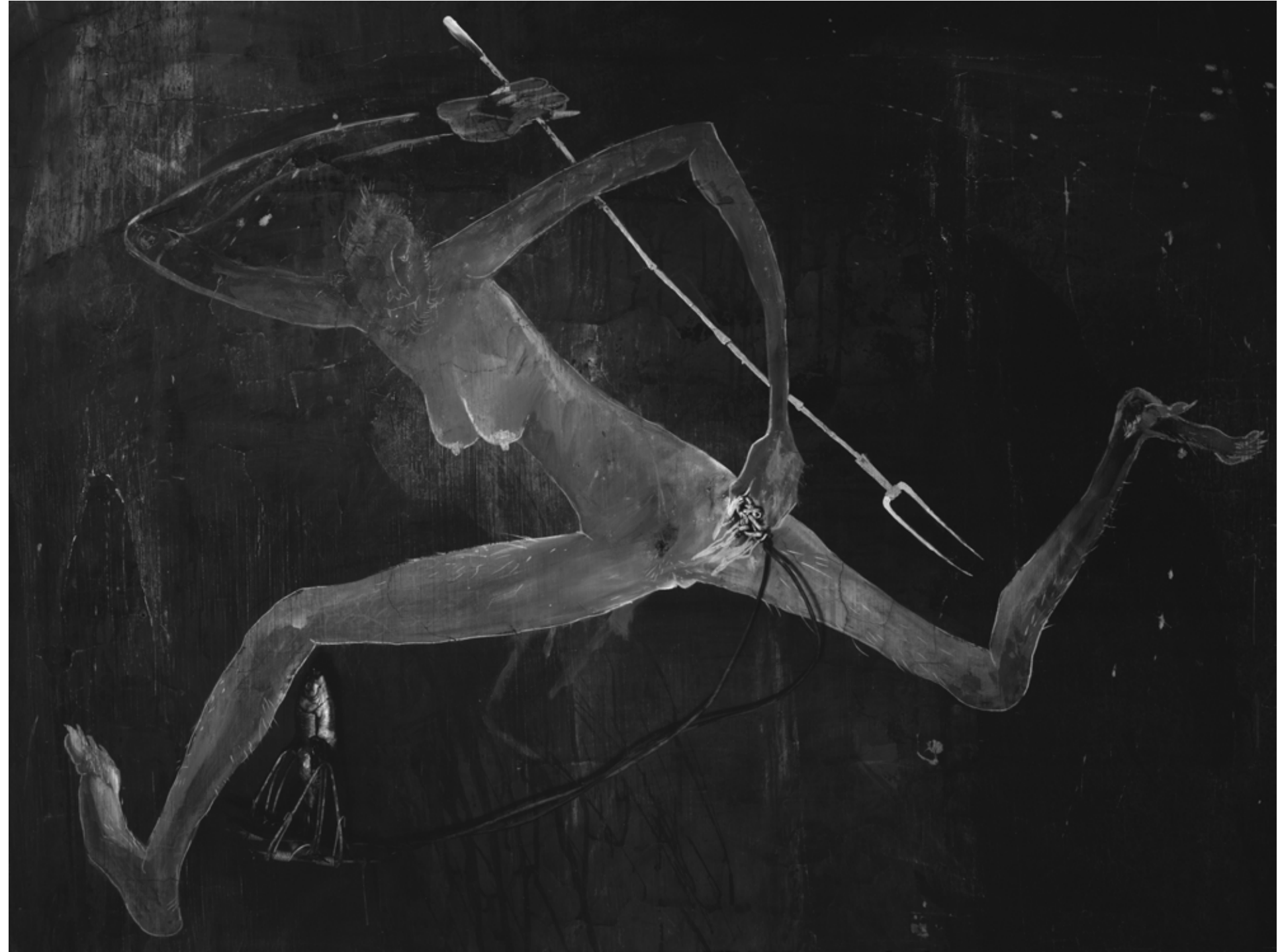

夸父

קואה פו

Kua Fu

2011, 120×90cm

中
虫
者

מקוללים

Be Cursed People

2011, 60×60cm

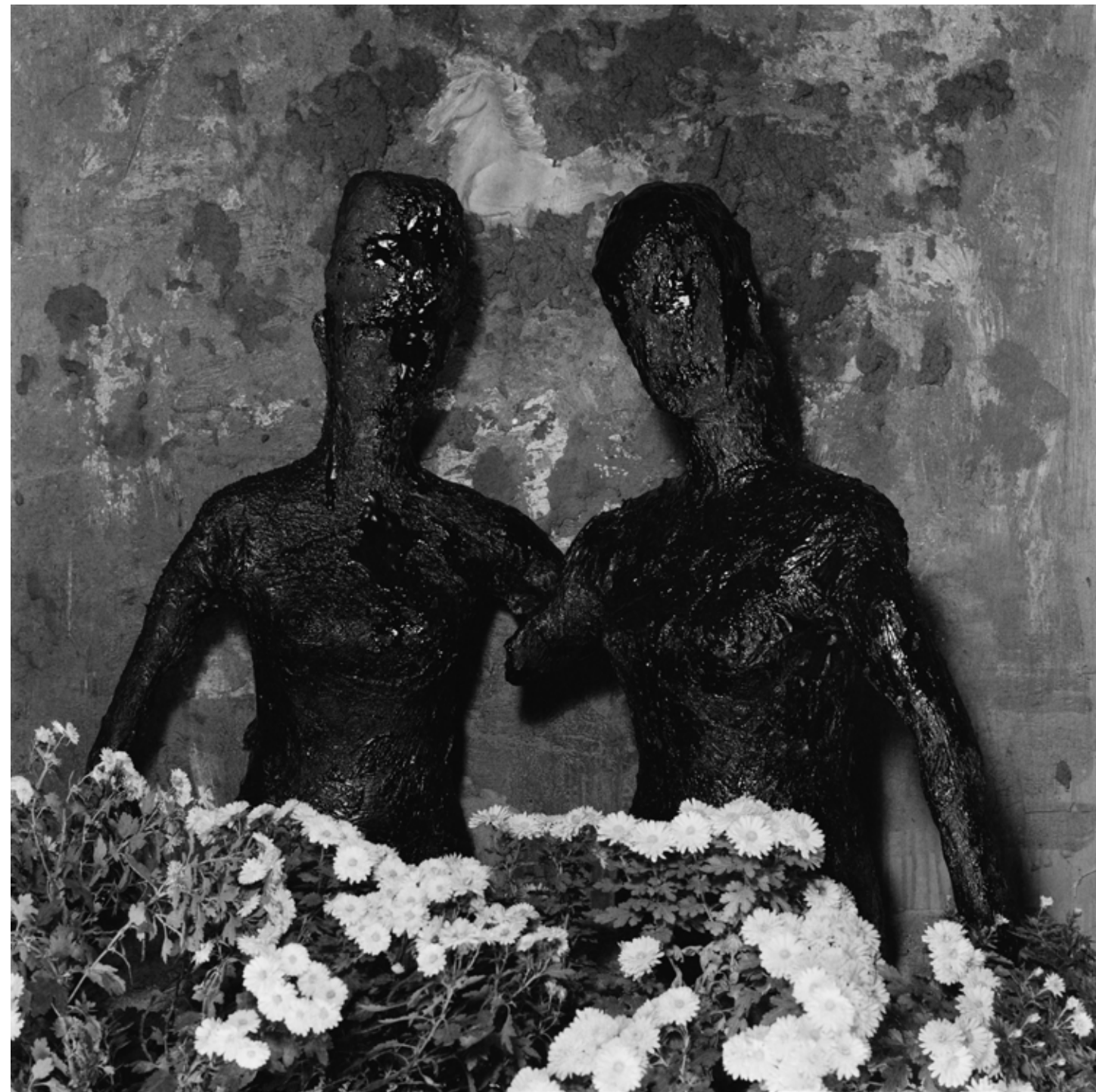

姐妹

אחיות

Sisters

2011, 60×60cm

孤直公

מפלצת אורנים

Cypress Monster

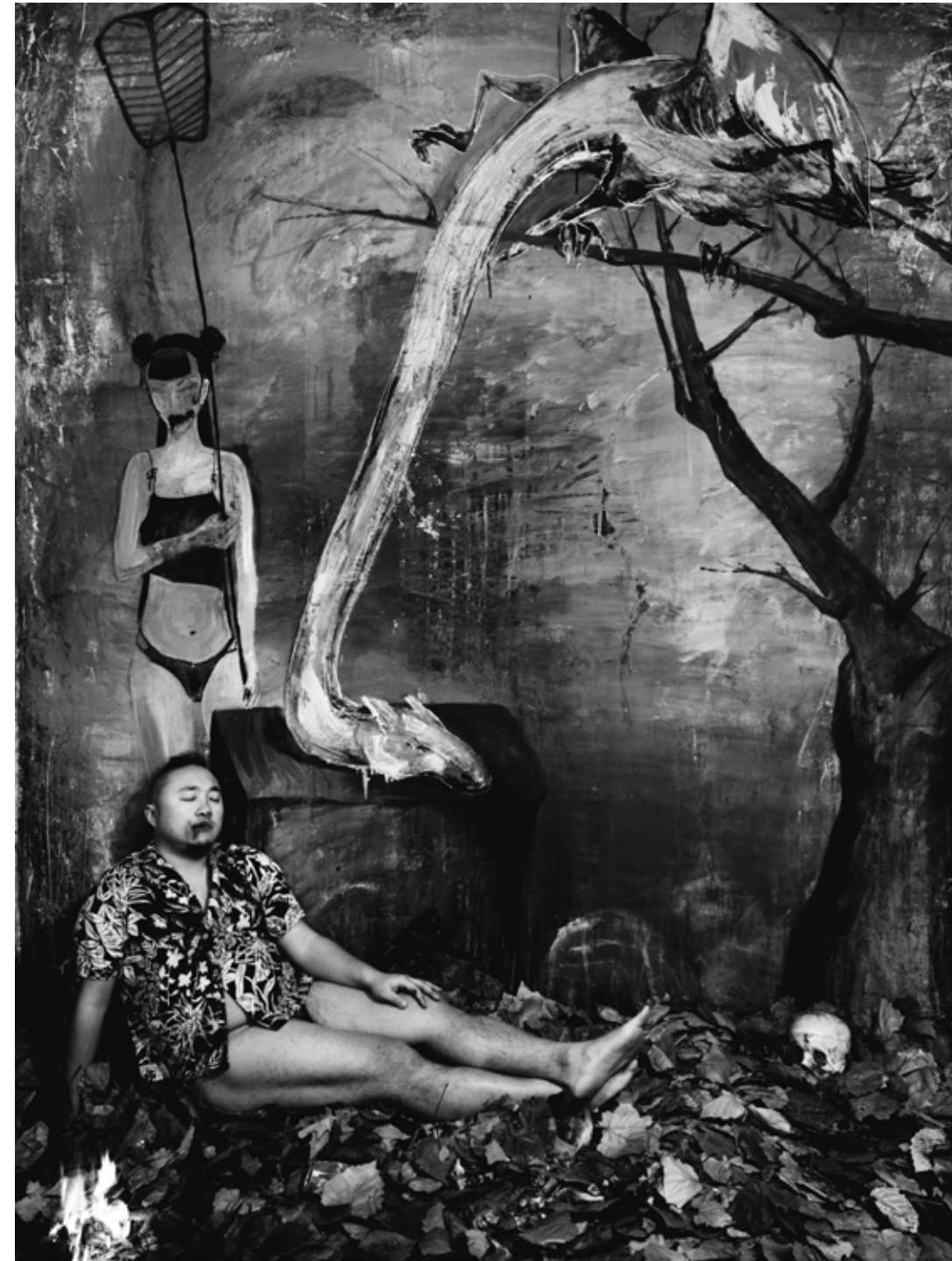
2011, 60×60cm

נולקן שרוף אותי

Vulcan Burn me

2010, 90×120cm

无边

ללא דרך

No Road

2010, 90×120cm

阆苑

גינה מלכותית

Royal Garden
2010, 60×60cm

空
穴

מערה ריקה

Empty Cave

2010, 90×120cm

ציפור מתה

Dead Bird

2010, 90×120cm

פרבר

Suburb

2010, 120×70cm

无
根

ללא בית

No Home

2010, 90×120cm

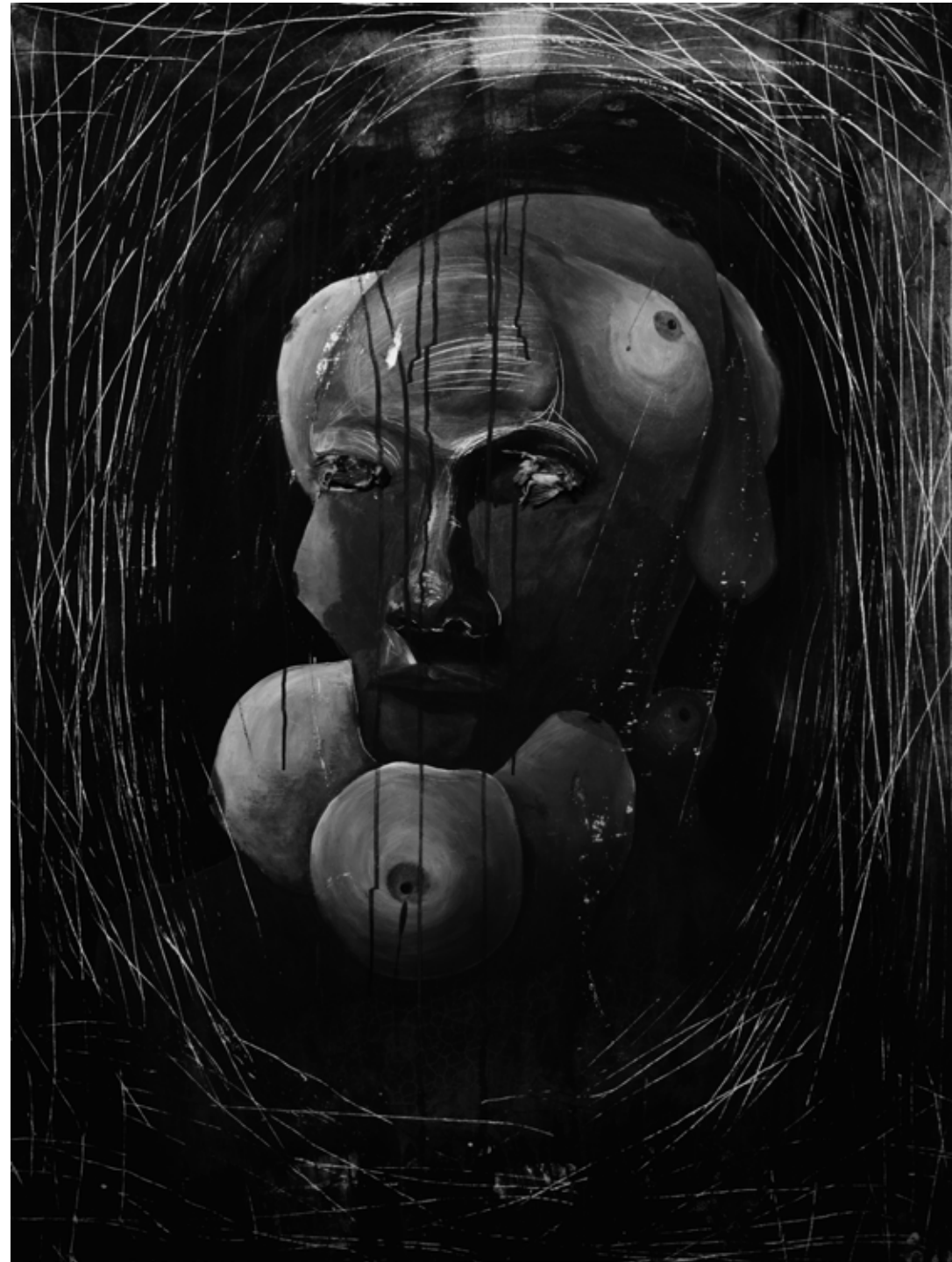

师
框

שי קואנג

Shi Kuang

2010, 90×120cm

梨花鏡

מראת חדר שינה

Boudoir Mirror

2010, 90×120cm

嫂子

גיסה

Sister-in-Law
2009, 90×120cm

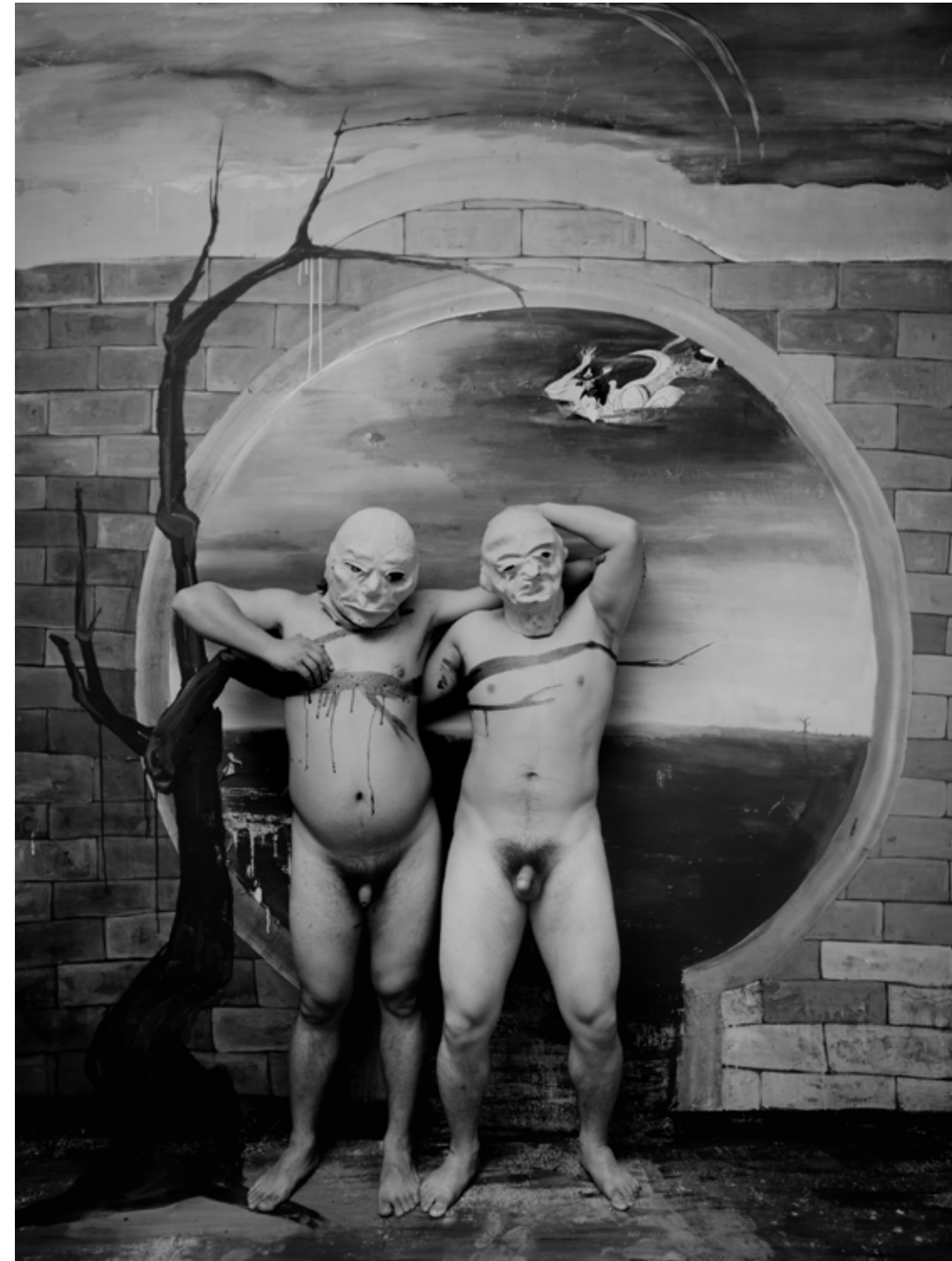

辟谷术

בידוד

Seclusion

2009, 90×120cm

桀

ג'ייה

Jie

2009, 90×120cm

曹
刼

צ'או גווי

Cao Gui

2009, 60×60cm

黼
黻

שמלה

Dress

2009, 60×60cm

鯤

קראקן

kraken

2009, 120×90cm

דרך נאנג'ינג

Nan Jing Road

2009, 120×74cm

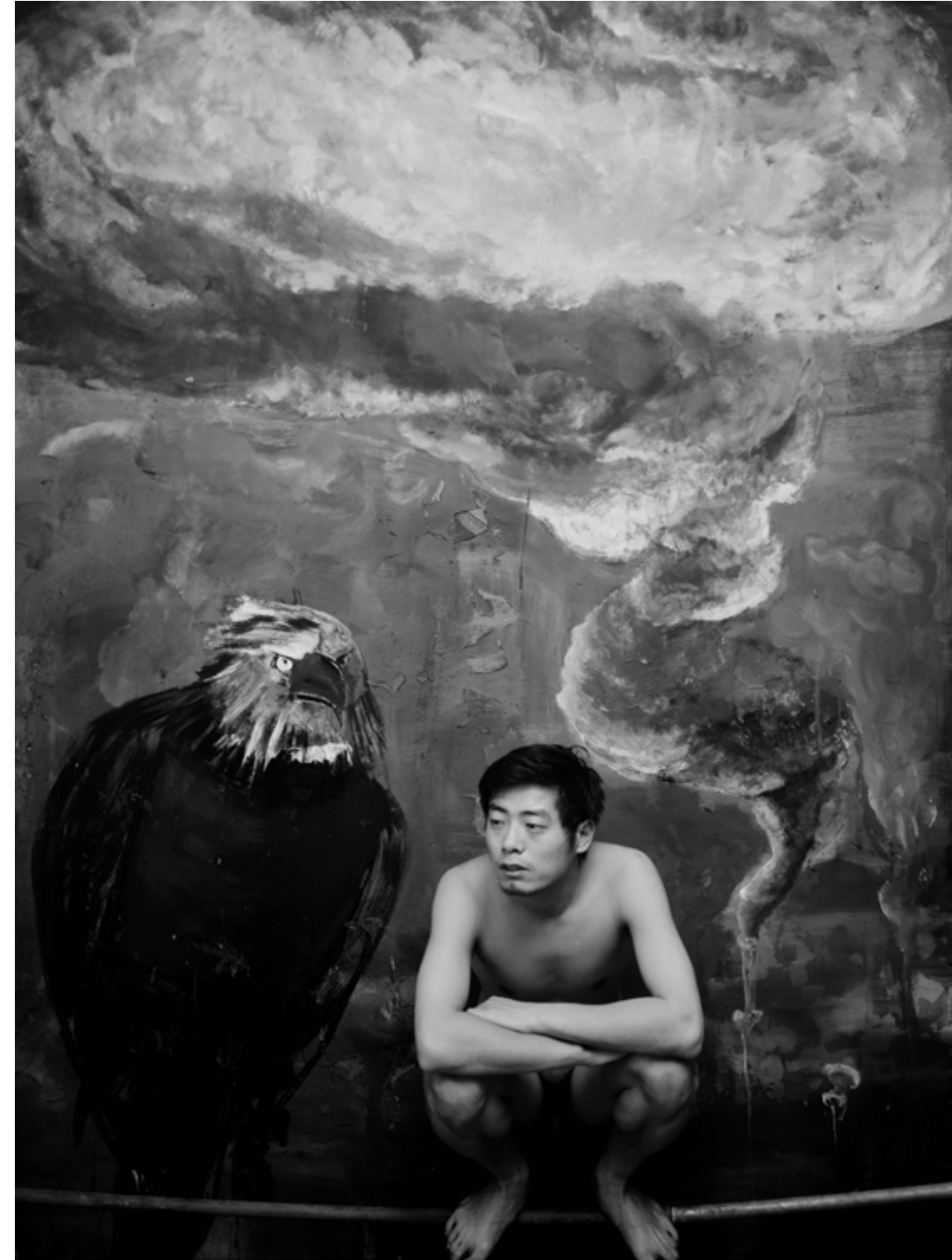

居士

בודהיסטים פשוטים

Lay Buddhists

2009, 90×120cm

חוסר צדק

Injustice

2008, 120×78cm

五
蘊

חמישיה

Five Aggregates

2008, 90×120cm

欲
盈

תשוקה מטורפת

Insane Desire

2008, 90×120cm

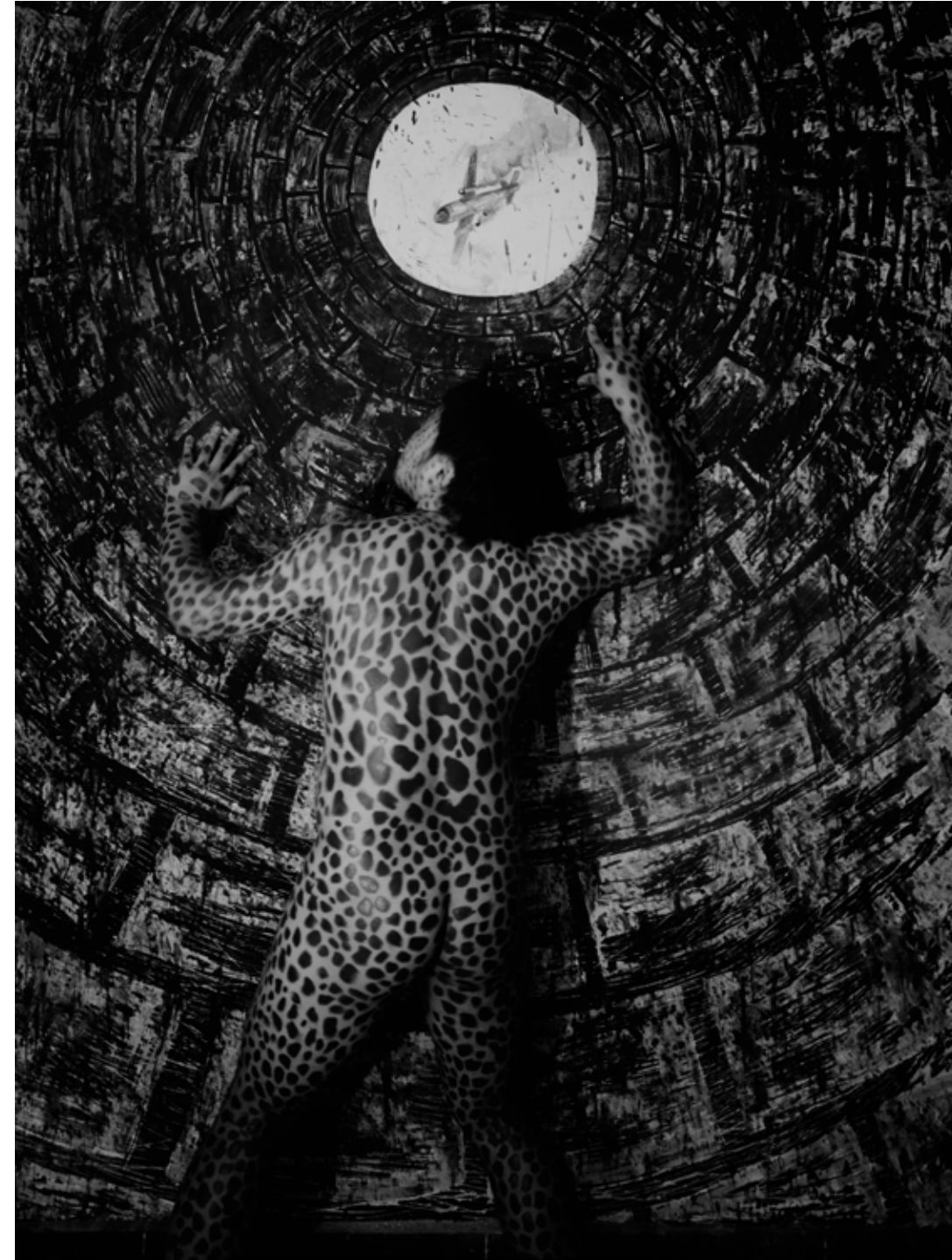

陋巷穷居

אשפתות

Slums

2008, 90×120cm

颠冥

תרדמת

Coma

2008, 90×120cm

דזונג נינג: הפכים משלימים בתנועה מתמדת

נטע גל-עצמון

דזונג נינג (נ' 1984, מונגוליה; חי ויוצר בבייג'ינג, סין) יוצר מיצבים גדולי ממדים לעתים קרובות הוא (*found objects*) המשלבים ציור, צילום ואובייקטים מצויים גם מלווה אותם במיצגים. עבודותיו מושתתות על עולם מושגים השאוב מהתרבות הסינית, אך יונקות גם מתרבות המערב.

עיקרון מרכזי שנוכח בעבודתו של דזונג נינג הוא התפיסה הסינית העתיקה של "יין" ו"יאנג" ככוחות משלימים המצויים יחדיו, ללא הפרד, בכל הדברים ביקום. הוא מרבה להתייחס בעבודתו לצמדי מושגים כגון חוץ ופנים, מיקרו ומקרו, כאוס וסדר, או חיים ומוות, שבתרבות המערבית נחשבים מנוגדים אך בתרבות הסינית נתפסים כמשלימים זה את זה. על פי תפיסה זו, דבר אינו מוחלט, מושלם או טהור, והכול מצוי בתנועה מתמדת. ככתוב בספר הדאו, "יש ואין נולדים זה מזה, קשה וקל משלימים זה את זה, ארוך וקצר מדגישים זה את זה, גבוה ונמוך נשענים זה על זה, קול ומשמעות תואמים זה את זה - אלה הם הקבוע".

'חשיבה זו מוצאת ביטויים רבים בעבודתו. בתוך פנים המוזיאון הוא מצייר נופי חוץ פראיים; על גבי ציורי ענק הוא מדביק את תצלומיהם בקנה מידה קטן, כהמחשה קונקרטית של התפיסה לפיה התרחשויות מקומיות בנאליות לכאורה מהדהדות באירועים הגרנדיוזיים ביקום ולהפך; והמים בבריכה הכלולה במיצב מסמלים חיים והתחדשות, בעוד שהצבעוניות הקודרת סביבם מייצרת תחושה

קשה של קדרות וייאוש.

אזכורי התרבות שעליה גדל והדגשת ראיית העולם הסינית המסורתית משמשים את דזונג נינג למתיחת ביקורת נוקבת על החברה הסינית המודרנית ועל אופני התמחדותה עם נושאים דוגמת התרחקות מערכי המשפחה, הבדלי מעמדות, זילות חיי אדם, נהייה אחר חומרנות והתרחקות מהטבע. כפי שהעיד בשיחה עמי, באמצעות הדימויים הקשים בעבודתו הוא מבקש לעורר את הצופה החי בחברה חומרנית, שאינה מחפשת או מעריכה אמיתות. "אנשים רואים רק מה שנוח להם", הוא אומר. השימוש שלו בפלטה מונוכרומטית ובחומרי גלם בסיסיים, לא מעובדים ולא מהוקצעים, יוצא כנגד אמנות מסחרית פתיינית, "שאינה נעשית עם הלב", לדבריו. בניגוד לאמנות מעין זו, עבודתו חותרת לפשטות, שאינה מנסה למצוא חן או להקסים אלא לשקף ערכים רוחניים כגון חיפוש אחר האמת. דזונג נינג מצטט את אביו, שחי בתקופת "מהפיכת התרבות" בסין בשנות השישים והשבעים של המאה העשרים:

"רק מדענים ואמנים יכולים להגיד את האמת". זהו משפט שהוא נוצר בלבו מאז ועד היום. בולי העץ הלא מעובדים הפזורים בחלל החדר משקפים תפיסת עולם זו. לפי התפיסה הבודהיסטית, בול העץ מסמל גולמיות שטמון בה פוטנציאל לכל דבר. בול עץ מעובד, לעומת זאת (בדמות שולחן, למשל), כבר סגור יותר מבחינת האפשרויות הטמונות בו ולכן קרוב יותר אל מותו. בתרבות

1 ספר הדאו, תרגום: דן דאור ויואב אריאל (תל-אביב: עם עובד וחרגול, 2007), עמ' 24

2 שם, עמ' 26

הדאואיסטית משולה דמותו של החכם לבול עץ לא מעובד, לנחל מים, למשוגע או לטיפש; כולם נתפסים כקרובים למקור הדברים כולם.

באמצעות דימויי הגוף העירום (שלו עצמו ושל אחרים), שאליו הוא מתייחס כחומר גלם בעבודתו, מבקש דזונג נינג לבטא דווקא השתחררות מאחיזת הגוף הפיזי. בהקשר זה הוא מצטט בשיחתנו את הביטוי הסיני העממי, "ותר על גופך על מנת לממש את חלומך". למול המתח הקיים בחברה הסינית בין סינים השייכים לקבוצה האתנית המרכזית בסין, בני האן, לבין המיעוטים הרבים החיים לצדם, הוא מציג דמויות נטולות סמלי סטטוס או אפיון מעמדי ומציע אפשרות למבט שוויוני על בני האדם.האמן עצמו הוא ממוצא מונגולי (עם שהוא מיעוט בסין, שכבשה חלקים ממונגוליה בשנות החמישים של המאה הקודמת) ונשוי לאישה שהיא מבני האן.

המיצב של דזונג נינג בנוי בדומה לגן סיני מסורתי - גן המוקף חומה, שכולל צמחייה, נוף סלעי ומקור מים. הוא מזמין את הצופה לחוות אותו תוך כדי הליכה, כחלק מתהליך המתהווה מחדש בכל רגע נתון, הן בעולם סביבו והן בעולמו הפנימי. כך מנכיח האמן אלמנט מרכזי נוסף בפילוסופיה הסינית: מושג ה"דרך" (המילה "דאואיזם" נגזרת מהמילה הסינית "דאו", שמשמעותה היא "דרך").

3 Milan Kundera, "Author's Preface," *The Joke*, trans. Michael Henry Heim (New York: Penguin Books, 1982), p. xii

הדאואיסט שואף להתנהגויות ראויות התואמות את פעולת הדאו ביקום, תוך הקשבה לקולו הפנימי ומודעות להיותו חלק מהעולם. הוא מבקש להיות אחד עם הדרך, ולנוע בה תוך השתנות מתמדת. "הדרך, כוחו בריקותו ולעולם לא יתמלא" (ספר הדאו).² אך שלא כמו גנים סיניים מסורתיים, המשרים על המהלך בהם תחושת ניוחות והרמוניה, הגן של דזונג נינג גדוש במוטיבים מאיימים ומשרה תחושת חוסר שקט.

דומה שבמרכז יצירתו של דזונג נינג פועמות, בעת ובעונה אחת, אמונה בכוחה הטרנספורמטיבי של האמנות וחווית מציאות דיסטופית, שבמרכזה פחד ובדידות קיומית. בהקשר זה מצטט האמן את מילן קונדרה, סופר שהשפיע עליו עמוקות, המתאר כיצד מה שנדמה כאוטופיית גן-עדן מתגלה כגיהינום. 'מצד אחד, גנו של דזונג נינג כולל ייצוגים של הרמוניה בין בני האדם מכל המעמדות והמוצאים האתניים, בין המינים, ובין האדם והטבע. מצד שני, בהתאם לתפיסת ההפכים המשלימים, הוא מנכיח כמיהה זו להרמוניה בדימויים קשים, כגון רשת קורי עכביש גדולה, עץ חשוף ללא עלים ועורבים - ולבסוף, באובייקט הפיסולי המסתובב על צירו בחצר הפנימית של המוזיאון, שעליו מצוירים בעלי חיים שהבעתם מאיימת ודוחה. וכל אלה מלווים בדימוי בריכת המים שעליה צפים תצלומים משנות ילדותו של האמן, המדגיש רעיונות של תנועה, שינוי וזרימה .

דזונג נינג: עבודות צילום 2008-2016

קורות חיים

נולד במונגוליה, 1984. מתגורר ועובד בבייג'ינג, סין
ב-2007 סיים לימודי תואר ראשון בצילום, באקדמיה הסינית המרכזית (CAFA) לאמנויות

תערוכת יחיד
2015
כלבי אשמורת", גלריה יאנג, בייג'ינג"

תערוכות קבוצתיות
2010
עשר שנות חשיפה", האקדמיה הסינית המרכזית לאמנויות, בייג'ינג"

2011
פיזיולוגיה באמנות העכשווית", מוזיאון לאמנות 53, גואנג'ואו, "Allogeneic:
סין
ארכיוני אמנות של דור שנות השמונים", מוזיאון לאמנות סונג'ואנג, בייג'ינג"
Today, סין: עשר השנים הבאות באמנות העכשווית", מוזיאון לאמנות XXX" בייג'ינג

2012
גלריה אופוטו, שנחאי "התחדשויות מושגיות", מוזיאון לאמנות סי "Inside Out",
שאנג, בייג'ינג

2013
גלריה אופוטו, שנחאי, "Let It Be"
2014
מלון הוואי, סאניה, סין "Art Sanya"

2015
מוזיאון צ'אנגג'יאנג לאמנות עכשווית, צ'ונגצ'ינג, סין
סין 8", מוזיאון פולקוואנג, אסן, גרמניה"

פרסים
2015
פרס ראשון, הביאנלה הבינלאומית הראשונה של צ'אנגג'יאנג לצילום ווידאו, סין

2013
2014
2015
Let It Be, Ofoto Gallery, Shanghai, China
Art Sanya, Huayu Hotel, Sanya, China
Changjiang Museum of Contemporary Art, Chongqing, China
China 8, Folkwang Museum, Essen, Germany

Awards
2015
First Prize, First Edition of Changjiang International
Photography & Video Biennale, China

Biography

Born in Inner Mongolia,1984. Lives and works in Beijing, China.
In 2007 graduated from the China Central Academy of Fine Arts (CAFA)
with a bachelor's degree, majoring in photography.

Solo Exhibition
2015
Reservoir Dogs, Yang Gallery, Beijing, China

Group Exhibitions
2010
2011
2012
Ten Years of Exposure, Central Academy of Fine Art Museum,
Beijing, China
Allogeneic: Physiology in Contemporary Art, 53 Art Museum,
Guangzhou, China
Art Archives of the Eighties Generation, Songzhuang Art Museum,
Beijing, China
XXX China: Next Ten Years of Contemporary Art,
Today Art Museum, Beijing, China
Inside Out, Ofoto Gallery, Shanghai, China
Conceptual Renewals, Si Shang Art Museum, Beijing, China

הסוף האינסופי קרב 7 , מיצב ציור: עץ, ברזל, מנוע, מטרייה
אקריליק, טכניקה מעורבת
זו עבודה תלת-ממדית, אז דרושה גם מידת עומק

The Eternal End is Nigh 7

2016, 249×240cm×2

Painting Installation: Wood, Iron, Rotary Motor, Umbrella, Acrylic, Mixed media

הסוף האנסופי קרב 6, אקריליק וטכניקה מעורבת על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 6

2016, 70×160cm×9

Acrylic and Mixed media on Wooden Board

הסוף האינסופי קרב 5, אקריליק וטכניקה מעורבת על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 5

2016, 249×240cm×2

Acrylic and Mixed media on Wooden Board

הסוף האינסופי קרב 4, אקריליק וטכניקה מעורבת על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 4

2016, 170×300cm×2, 170×180cm×2

Acrylic and Mixed media on Wooden Board

הסוף האינסופי קרב 3, אקריליק וטכניקה מעורבת על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 3

2016, 105×90cm×4, 105×300cm×2, 300×90cm×2, 200×300cm×1

Acrylic and Mixed media on Wooden Board

הסוף האנסופי קרב 2 , אקריליק על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 2

2016, 100×120cm×4, 40×120cm×4

Acrylic on Wooden Board

宋朝有个东归士人，出游归来，天色将晚，经过一个人家石院，墙缺处，苔甚高，看东像个跳得过的，此时士人带着酒兴，一跃而过。

他道：教在这里去，去外人不見，就可逃过了，岂不甚妙？忙将这片小毡揭将开来，正要藏身进去，猛可里一个人在洞黑钻将出来，那一惊可也不小。

看这士人面貌，生疏，俱各疑道：怎的又不是那一个了？四面所觑，没做理会。一个年纪略老成些的，好人，夸将纱灯在手，按过东来，把士人仔细一照，道：就是这个也。

不管三七二十一，把士人放在床上，一齐搬入帐中，脱得的精赤，抱得紧紧的，抱得紧紧的，一个钻法，排个开，得过来，士人疑道：就有个什么匠的，排个开，不由他不再动，喜得士人是后生，不越得两枚，连珠箭射。

הסוף האינסופי קרב 1, אקריליק וטכניקה מעורבת על לוח עץ

The Eternal End is Nigh 1

2016, 170×150cm×3

Acrylic and Mixed media on Wooden Board

קולות האוטופיה

צוי צאנצאן

תערוכתו של דזונג נינג "קולות האוטופיה" נוצרה בהשראת הסיפור של מילן קונדרה, "הבדיחה". זהו משל על אנשים אשר, "לאחר שקולות האוטופיה הפעילו עליהם את קסמם, הצליחו בקושי לעבור בשערי גן-העדן, רק על מנת לגלות, ברגע שאלה נטרקו מאחוריהם, שהם בגיהנום".'סיפור טרגי זה שזור בתערוכה כחוט השני.

דזונג נינג נולד ב-1984 בוולאגאי, אזור ספר עני ונטול ייחוד בצפון סין. כמו אבותיו לפניו, גם הדור שלו חווה הגירה מתמדת בחיפוש אחר חיים טובים יותר בחברה ובכלכלה הסינית המתפתחות במהירות. ב-2001 עזב את עיר הולדתו ועבר להתגורר בבייג'ינג, העיר הסואנת ביותר בסין, מקום שאליו נוהרים אנשים המבקשים להגשים את חלומותיהם, לשרוד, לזכות בחינוך ולמצוא עבודה. מוצאם של מרבית אנשי העיר מכל רחבי סין, והם מדברים במבטאים שונים. רובם גדלו בערים קטנות או באזורים כפריים, והם נאחזים באידיאלים הישנים שלהם בתקווה שאלו יסייעו להם במאבקם לכיבוש מקומם בעתיד. מרגע הגיעו לעיר, הצטרף דזונג נינג למחפשים בה את דרכם. הוא החל ליצור בסטודיו זול ובסיסי, וניסה להגשים את חלומותיו האמנותיים מדי יום ביומו. דומה שממשיחות המכחול המהירות שלו עולה, מבעד לעשור של התמסרות לעבודה, הדהוד קולה של אוטופיה.

סין הרחוקה, שבה אי-השוויון הכלכלי הוא מהחמורים בתבל, היא המקום שבו נוצרים מוצרי היומיום המשמשים את שאר העולם. היא גם מקום היוולדם של חלומות ושאיפות. במדינה עתיקה אך חדשה זו מתקיים עירוב בין תרבויות של עמים שונים ובין מנהגים היסטוריים, ערכים וציוויליזציות המתערבבים, נוהגים בפראות ומתנגשים אלו באלו. סין הייתה למרחב המעבר הגדול ביותר בעולם, מרחב שבו שינויים הם לחם חוק, מגדלים חדשים מיתמרים השמיימה חדשות לבקרים, ודברים חדשים נולדים בזה אחר זה. את תפיסת העתיד של הסינים מעצבת חוויה של התפתחות מואצת, אשר עשויה להיות הקרקע שעליה יצמח סדר חברתי ואסתטי חדש, או בית גידולו של הגל הבא של קונפליקטים ואי-שקט חברתי. כך או כך, זהו מקום שמציב מראה למול העולם. כל מה שטוב ורע בו מאיר את עולמנו המצוי בתהליכי גלובליזציה.

חוויות ילדות אישיות ומציאות החיים בסין, המשתנה תדיר, נתונים ברקע עבודותיו של דזונג נינג ובמוקד חשיבתו. תערוכתו הנוכחית כוללת חמש סדרות חדשות, הממשיכות את תערוכת היחיד שהציג בבייג'ינג ב-2015, "כלבי אשמורת". שפתו המורכבת כוללת ציור, צילום, מיצג, וידיאו ומופעים. הוא מרבה לעסוק בקונפליקט בין מצב הפרט לבין החיים האידיאליים, בעודו מהרהר על השינויים החלים בשאיפה לחברה אוטופית. הוא שואב רבות מסיפורי עם סיניים

עתיקים ומדימויים היסטוריים, ומביע הערכה לטבע ולמחזוריות הקארמה. השילוב בין סיפורים קלאסיים וחוויותיו האישיות תורם לביטוי המקורי של רעיונותיו ותפיסותיו. עבודותיו החדשות, הכוללות אלמנטים מודרניים כגון סגנון ציור אקספרסיוניסטי, מחברות ישן וחדש ומגשרות בין ההיסטורי והעכשווי. הוא מציב ארבעה ציורים יחדיו כך שהם נראים כיחידה המשכית, מפזר פסולת בחלל ותצלומי ילדות על פני המים, מציג דימויים מיתולוגיים משונים, סלעים הנראים כשייכים לעיצוב נוף סיני, אריות וגנים - וכל אלה חוברים יחדיו ליצירת חלל חזותי אבסורדי רב-משמעות. זוהי מטפורה פסימית לתפיסותיו באשר למציאות בסין; בעת ובעונה אחת, זוהי גם שרשרת עדויות המצביעה על המכשולים הרבים עמם התמודד עת ניסה להגשים את האידיאלים שלו. ריבוי המידע החזותי מבקש להזכיר לצופים כי בנתיב המוביל לאוטופיה האושר הוא בר-חלוף, וכמו רשת חסרת צורה, מתח התשוקה והפגיעה העצמית נוכחים תמיד.

בחצר המוזיאון מוצגת הצבה המסתובבת על צירה, המורכבת משלושה ציורים ובהם דימויי חיות ברוטליות. דומה שזוהי פסגת שרשרת המזון, המייצגת את האופן שבו מבין האמן את מושג האוטופיה. בהגיעו אל גדת האוטופיה, למקום שבו מושגים האידיאלים האנושיים, נופל האדם, בד בבד עם זכייתו בכבוד וניצחון, אל תוך מרדף ברוטלי אינסופי. בעודנו שקועים בטירוף, באבסורד

^[1] Milan Kundera, “Author’s Preface,” The Joke, trans. Michael Henry Heim (New York: Penguin Books, 1982), p. xii

^[2] מילן קונדרה, הבדיחה, תרגום: דב קווסטלר (תל-אביב: עם עובד, 1972), עמ'5

פתח־דבר

איה לוריא

אנו שמחים להציג את תערוכתו של האמן הסיני דזונג נינג, "קולות האוטופיה". זהו מיצב תלוי מקום, שנוצר במיוחד עבור חללי מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית. במשך שלושה שבועות יצר האמן במוזיאון סביבה מטופלת, המשקפת את עולמו הפנימי והחיצוני כמרחב נפשי, תרבותי, חברתי וכלכלי. ניתן לראות במיצב ייצוג של חורבות העבר, כאתר בנייה או איזור שוליים מוזנח שאליו הושלכו, בעת תהליך פיתוח מואץ, שרידים של מסורת, זהות אתנית, מיתוסים, וחוויות של הגירה וארעיות, לצד פסולת בניין ומוצרי צריכה מערביים. דומה שהאמן מודע היטב לציפייה המערבית מאמן סיני לאיכויות של מיומנות ומסורת עתיקות יומין ארץ רחוקה. אולם הוא מבקש לתאר סיפור אישי, נחלתו של האמן העכשווי באשר הוא, ולהביא את נקודת מבטו הביקורתית על השפעתם של תהליכים גלובליים על עולמו.

תודתנו והערכתנו העמוקה שלוחה לדזונג נינג על התמסרותו ויצירתו. תודות מקרב לב לאוצר התערוכה, צוי צאנצאן. תודה לאוצרת השותפה, נטע גל-עצמון, על תרומתה המעולה לפרויקט. תודה לאמן הסיני באו שיאאו-וויי, שסייע לאמן בהכנת המיצב ובהקמת התערוכה. תודה ליועצות לתערוכה, גליה דור, ד"ר נעמה אושרי והילה גולדנברג.

מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית מציג תדיר עבודות חדשות ומאתגרות של אמנים בינלאומיים מסקרנים לצד תערוכות של אמנים ישראלים. אנו שמחים לארח, בשיתוף עם משכן האמנים הרצליה, אמנים מחו"ל לתקופות שהות ממושכות. הדיאלוג הבינלאומי מרחיב את מנעד התכנים ומייצר נקודות מבט נוספות על העשייה האמנותית העכשווית.

פרויקטים מעין אלה מחייבים משאבים, רצון טוב והתגייסות של רבים. התערוכה הנוכחית נולדה בזכות שיתוף פעולה עם פלטפורמת האמנות *Blue Mountain*.

אנו מודים לאנשיה על היוזמה הברוכה ועל הנדיבות הרבה. תודה מיוחדת לעופר לוין, יהונתן זלצמן וגדליה אפטרמן, אוהבי אמנות החדורים תשוקה וסקרנות לסלול נתיבים חדשים ליוצרים צעירים. תודה מביג'ינג, המייצגת את האמן *Yang* לגלריה.

תודה על העזרה, התמיכה והמעורבות המחזקת לראש עיריית הרצליה, משה פדלון; למנכ"ל העירייה ויו"ר ההנהלה הציבורית של המוזיאון, יהודה בן עזרא; לליאת תימור, חברת מועצה ויו"ר החברה העירונית לאמנות

ולתרבות הרצליה; לעדי חדד, סמנכ"לית החברה העירונית לאמנות ולתרבות הרצליה; ולעורך דין החברה העירונית , בועז נווה.

תודה לצוות המוזיאון המסור: תמי זילברט, דנה רז, רעות סולמה לינקר, רויטל איל, נועה חביב, מיכל כרוך שריב וניר מוזס. תודה לצוות המקצועי: ג'ינג-ג'ינג טונג, המתורגמנית שליוותה את ביקור האמן והאוצר בארץ; ג'ף קרוסבי, שתרגם את טקסט האוצר מסינית לאנגלית; עינת עדי, שערכה את הטקסטים בעברית ובאנגלית ותרגמה לשתי השפות; ; ואורי בצון, הגר זאבי וניצן יולזרי, שסייעו בהקמה. כל אלה יחדיו תורמים, באיכות מקצועית ראשונה במעלה ותוך שיתוף פעולה הדוק, להגשמת התערוכות, הפרסומים ופעילויות המוזיאון. תבואו כולכם על הברכה.

איה לוריא

מנהלת ואוצרת ראשית

תוכן העניינים

127	פתח־דבר איה לוריא
125	קולות האוטופיה צוי צאנצאן
107	קורות חיים
105	דזונג נינג: עבודות צילום 2008-2016
103	דזונג נינג: הפכים משלימים בתנועה מתמדת נטע גל-עצמון

דזונג נינג: קולות האוטופיה

צוי צאנצאן

אוצר התערוכה

נטע גל-עצמון

אוצרת שותפה

התערוכה נערכת בשיתוף פלטפורמת האמנות

Blue Mountain

מיצביו של דזונג נינג (נ' 1984, מונגוליה; חי ויוצר בבייג'ינג, סין) משלבים ציור,

צילום ואובייקטים מצויים, ולעתים קרובות גם מיצגים. עבודותיו מושתתות על

עולם מושגים השאוב מהתרבות הסינית, אך יונקות גם מתרבות המערב. דזונג

נינג מרבה להתייחס בעבודתו לצמדי מושגים כגון חוץ ופנים, מיקרו ומקרו, כאוס

וסדר, או חיים ומוות, שבתרבות המערבית נחשבים מנוגדים אך בתרבות הסינית

נתפסים כמשלימים זה את זה - "יין" ו"יאנג" המצויים יחדיו, ללא הפרד, בכל

הדברים ביקום. על פי תפיסה זו, דבר אינו מוחלט, מושלם או טהור, והכול מצוי

בתנועה מתמדת. חשיבה זו מוצאת ביטויים רבים בעבודתו: בתוך פנים המוזיאון

הוא מצייר נופי חוץ פראיים; על גבי ציורי ענק הוא מדביק את תצלומיהם בקנה

מידה קטן, כהמחשה קונקרטית של התפיסה לפיה התרחשויות מקומיות,

בנאליות לכאורה, מהדהדות באירועים הגרנדיוזיים ביקום ולהפך; והמים בבריקה

מסמלים חיים והתחדשות בעוד שהצבעוניות הקודרת סביבם מייצרת תחושה

קשה של קדרות וייאוש.

הדגשת ראיית העולם הסינית המסורתית משמשת את דזונג נינג למתיחת ביקורת

נוקבת על החברה הסינית המודרנית ועל אופני התמודדותה עם נושאים

דוגמת התרחקות מערכי המשפחה, הבדלי מעמדות, זילות חיי אדם, נהייה

אחר חומרנות והתרחקות מהטבע. השימוש שלו בפֶּלְטָה מונוכרומטית

ובחומרי גלם בסיסיים, לא מעובדים, יוצא כנגד אמנות מסחרית

פתיינית, "שאינה נעשית עם הלב", לדבריו. בולי העץ הפזורים בחלל

מייצגים את התפיסה הבודהיסטית הרואה בהם סמל לגולמיות שטמון בה

פוטנציאל לכל דבר. בתרבות הדאואיסטית משולה דמותו של החכם

לבול עץ לא מעובד, לנחל מים, למשוגע או לטיפש, הנתפסים כקרובים

למקור הדברים כולם.

המיצב של דזונג נינג בנוי בדומה לֶגֶן סיני מסורתי - גן המוקף חומה, ובו

צמחייה, נוף סלעי ומקור מים. דימוי בריכת המים, שעליה צפים תצלומים

משנות ילדותו של האמן, מדגיש תנועה, שינוי וזרימה. כך, מזמין האמן את

הצופה לחוות את המיצב כחלק מתהליך המתהווה מחדש בכל רגע נתון, הן

בעולם סביבו והן בעולמו הפנימי. בזאת הוא מנכיח אלמנט מרכזי נוסף

בפילוסופיה הסינית: מושג ה"דרך" (בסינית, "דאו", ומכאן - "דאואיזם"). אך

שלא כמו גנים סיניים מסורתיים, הגן של דזונג נינג גדוש במוטיבים מאיימים

ומשרה חוסר שקט. דומה שבמרכז יצירתו של דזונג נינג פועמות, בעת

ובעונה אחת, אמונה בכוחה הטרנספורמטיבי של האמנות מחד גיסא וחוייית

מציאות דיסטופית, שבמרכזה פחד ובדידות קיומית, מאידך גיסא. בהקשר

זה מצטט האמן את הסופר מילן קונדרה, שלדבריו השפיע עליו עמוקות.

בספרו הבדיחה מתאר קונדרה אנשים אשר, "לאחר שקולות האוטופיה

הפעילו עליהם את קסמם, הצליחו בקושי לעבור בשערי גן-העדן, רק על מנת

"לגלות, ברגע שאלה נטרקו מאחוריהם, שהם בגיהינום.

דזונג נינג: קולות האוטופיה

29 בספטמבר - 24 בדצמבר 2016

צוות המוזיאון

מנהלת ואוצרת ראשית: ד"ר איה לוריא

מנהלת אדמיניסטרטיבית: תמי זילברט

עוזרת לאוצרת ראשית ומתאמת: דנה רז

מתאמת אירועים והפצה: רעות סולמה-לינקר

רשמת: נועה חביב

מזכירת המוזיאון: רויטל איל

אב הבית: יוסף אקלה

קשרי חוץ וגיוס משאבים: מיכל כרוך-שריב

יחסי ציבור: הדס שפירא

תערוכה וקטלוג

אוצר: צוי צאנצאן

אוצרת שותפה: נטע גל-עצמון

עיצוב גרפי והפקה: וואנג טיאנג'ין

עריכת טקסט ותרגום לעברית ולאנגלית: עינת עדי

תרגום מסינית לאנגלית (טקסט מאת צוי צאנצאן): ג'ף

קרוסבי

תצלומי הצבה: דזונג נינג, חגי אולריך

ייעוץ לתערוכה: נעמה אושרי, הילה גולדנברג, גליה דור

תכנון והתקנת מערכות מולטימדיה:

PROAV - אינטגרציה מערכות אודיו וידיאו

שילוט וכיתובים: שיווק בתנועה בע"מ

הקמה ותלייה: אורי בצון, הגר זאבי וניצן יולזרי

דפוס: דפוס טיאן הנגזיה, ביג'ינג, סין

המידות נתונות בסנטימטרים, עומק א רוחב א גובה;

כל התצלומים הם מראות הצבה מתוך התערוכה,

אלא אם צוין אחרת.

התערוכה נערכת בשיתוף עם פלטפורמת האמנות

Blue Mountain.

על העטיפה: מראה הצבה בתערוכה "קולות האוטופיה,"

מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, 2016

© 2016, מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית

קט' 2016/5 -3-90609-965-978

דזונג נינג